

КРИС КАРТЪР

ГЕНЕЗИС

EPA

1.

Таксиметровият шофьор внимателно наблюдаваше как Мелиса Хоторн отвори задната врата на сребрилата мазда и непохватно стъпи на тротоара пред дома си. Наближаваше два в неделя сутринта, а Мелиса започна да пие от девет часа предишната вечер. Обикновено не пиеше много. И обикновено не се напиваше. Но сега отбелязваха двайсет и осмия рожден ден на най-добрата ѝ приятелка. Празнуваха в „Дъ Броукън Шейкър“*, бар за коктейли на Саут Бийч, с басейн, с много лежерна атмосфера. Басейнът бе на покрива на хотел „Фрийхенд“, историческа забележителност в центъра на Лос Анджелис. Плодовите коктейли, последвани от йегер бомби**, се съчетаха в доста смъртоносна комбинация, както установи Мелиса, и въпреки че прекара страхотно, съвсем не очакваше с нетърпение чудовищния махмурлук, който знаеше, че ще я налегне, когато се събуди.

– Вратата... – подвикна шофьорът. – Бихте ли затворили вратата, моля?

– А, да, съжалявам – отговори Мелиса и бутна с хълбок задната врата на маздата. Усилието беше тромаво и не достатъчно силно, за да затвори както трябва вратата.

– Не, не се затвори – съобщи таксиметровият шофьор и направи гримаса.

Мелиса се усмихна глуповато и опита втори път, но вместо да блъсне бързо вратата, отново я отвори докрай и повтори бутането с хълбок, този път още по-немощно отпреди.

– Опа!

– Няма проблем – шофьорът поклати глава. – Аз ще я затворя, не се тревожете.

Шофьорът слезе от таксито и заобиколи колата, а Мелиса бавно се запрепъва към входната врата, опитвайки се да намери ключовете.

---

* *The Broken Shaker* (англ.) – „Счупеният шейкър“, реално съществуващ бар за коктейли в Лос Анджелис. Хотелът също е реално съществуващ. – Б. пр.

** Коктейл, приготвян от йегермайстер и енергийна напитка, обикновено „Ред Бул“ – Б. пр.

Успя да пъхне правилния ключ в ключалката, след като се мъчи цели две минути и половина.

Най-после влезе, затвори вратата, наля си чаша вода и отиде в спалнята, в задната част на къщата. Хвърли чантата на нощното шкафче, изкъпа се набързо и си легна. Погледна мобилния си телефон. Часът беше 2:28.

Нямаше съобщения.

Мелиса би излъгала, ако не признаеше пред себе си, че се чувства малко разочарована. В бара за коктейли „Дъ Броукън Шейкър“ се запозна с човек, който доста я привлече. Името му беше Марк и след няколко коктейла, няколко шота и много смях си размениха телефонните номера.

В бара, точно преди Мелиса да си тръгне, Марк я попита дали не иска да дойде с нея. Тя се изкуши. Много се изкуши. Бяха изменили шест месеца, откакто за последно сподели леглото си с някого, след като хвана гаджето си да ѝ изневерява с негова колежка, и то след двегодишна връзка. Колкото и пьяна да се чувстваше обаче, и колкото и да я привличаше Марк, Мелиса не искаше да изглежда твърде леснодостъпна. Смяташе, че да покани някого в леглото си още на първата среща, не изглежда добре.

– Може би следващия път – отговори Мелиса и се усмихна обезоръжаващо на Марк.

Тайно се надяваше, че той ще ѝ изпрати съобщение още тази нощ. Нищо екстравагантно. Може би само „Надявам се, че си се прибрала благополучно“, или още по-простичко, „Беше ми приятно, че се запознахме“, просто нещо, което да ѝ каже, че Марк все още мисли за нея. Той не изглеждаше от онези, които играят традиционната игра на изчакване най-малко до сряда, за да изпрати съобщение.

2:30.

Нямаше съобщения. Нито пропуснати обаждания.

Мел, очакваш твърде много, каза си на глас. Не ти е за пръв път, забрави ли? Ще ти изпрати съобщение утре.

Мелиса остави телефона, угаси лампата и зарови глава във възглавниците, но тъкмо задрямваше, когато чу, че телефонът вибрира на нощното шкафче, а после се разнесе характерният звън за пристигане на съобщение. Мелиса примигна и се разсъсни. Усмихна се самодоволно и взе телефона.

Забавлява ли се на купона?

Усмивката ѝ стана по-сияйна.

И още как, отговори тя. Мелиса умееше да пише с палци на мобилния телефон. И беше светкавично бърза. *А ти?*

Аз не бях на купона.

Мелиса се намръщи, когато видя отговора. Все още беше пияна и очакваше съобщение от Марк, затова не погледна името.

„Непознат номер.“

Усмивката ѝ помръкна.

Кой е? – бързо написа тя. *Телефонът ми не познава номера ти.*

Отговорът дойде след петнайсетина секунди.

О, телефонът ти няма да познае номера ми. Аз определено не съм в контактите ти.

Мелиса се надигна, облегна глава на таблата на леглото, пресегна се и запали нощната лампа.

Кой си ти? – написа тя. *И щом не си в контактите ми, откъде знаеш номера ми?*

Кой съм аз ли? Ами... за теб ще бъда ментор, Мелиса. Нещо като учител.

Тя смръщи чело. Това не беше отговорът, който очакваше.

Ментор? – написа Мелиса.

Точно така. Аз образовам. Просвещавам. И всичко това е част от един голям урок, Мелиса.

И тогава Мелиса схвана. Тя си спомни, че Марк ѝ беше казал, че е гимназиален учител. Ако си спомняше правилно, той преподаваше алгебра.

Аха, разбирам, си каза Мелиса на глас и кимна. Марк сигурно беше изключил самоличността на обаждания се, за да не може телефонът ѝ да разпознае номера му, и това беше той, вероятно все още полупиян, и се правеше на интересен или забавен, или загадъчен, или каквото там си е наумил.

Хитро, помисли си Мелиса. *Но се надявам, че не се опитва да бъде забавен само за да ми поиска голи снимки.*

Въпреки че се чувстваше уморена, Мелиса реши да му угоди поне още малко.

Урок, а? – написа тя. *Ще ме научиш на нещо, така ли? На какво ще ме научиш?*

Не след дълго телефонът иззвъня и избивира с отговор.

Първият урок, Мелиса, ще бъде какво е страх.

Мелиса присви очи, когато видя съобщението.

Страх? – запитва се тя.

Грешка на автокоректора ли е? Нещо друго ли искаше да напише Марк?

Съобщението бързо беше последвано от друго.

И после ще те науча какво е болка...

Мелиса се намръщи отново.

Веднага дойде още едно съобщение.

И когато най-после разбереш какво означават тези двете, Мелиса, ще те науча какво е смърт.

Тя отвори широко очи от изумление и отвращение, когато прочете думите на екрана на телефона си. Ако наистина беше Марк, значи имаше ужасяващо чувство за хумор.

Какво означава това, по дяволите? – написа Мелиса. Марк, ти ли си? Изобщо не е смешно. Всъщност е доста обезпокоително. Още повече по това време на нощта. Пиян си. Лягай да спиш.

Отговорът пристигна след няколко секунди.

Марк? Кой е Марк? С него ли се чукаш сега, Мелиса?

Какво? – хлъцна тя и леко отметна назад глава.

Не, не може да е Марк. Сега вече беше сигурна в това. В бара за коктейли Марк ѝ се видя мил, учтив, интелигентен и забавен човек. Тези съобщения изобщо не звучаха в неговия стил, пиян или не.

На Мелиса ѝ писна.

Виж какво, бързо написа тя. Които и да си, това беше грубо. Веднага ще блокирам номера ти.

Почакай... Съобщението дойде мигновено.

Мелиса изчака.

Трябва да знаеш нещо.

Тя се вгренчи в екрана на телефона си като майка, която чака детето ѝ да се извини.

Там ли си още?

Да. Чакам. Какво трябва да знам?

Вместо думи, следващото съобщение, което получи Мелиса, съдържаше четири емоджита. Първото беше луна. Второто – кола. Третото – врата. И четвъртото – къща.

Мелиса поклати глава и повдигна рамене.

Какво, по дяволите, означава това? Тя изрече думите, докато ги пишеше.

Означава, че тази нощ, Мелиса, след като се върна от малкото си соаре и препъвайки се слезе от таксито... преди около половин час... забрави да заключи външната си врата.

Докато четеше тези думи, Мелиса почувства тръпка на страх по гърба си и очите ѝ инстинктивно се стрелнаха към вратата на спалнята.

Това някаква тъпа шега ли е? – попита я трезвата част на мозъка ѝ.

Може би.

Но дори да беше така, следващите два въпроса сериозно я разтревожиха.

Кой неин познат може да е способен на такава безвкусна шега?

Никой, заключи тя.

И – най-лошото от всичко – как би могъл някой да знае, че е слязла, препъвайки се от такси, и се е прибрала в дома си преди половин час? Периодът от време беше твърде точен, за да е просто налучкване. Таксиметровият шофьор?

Не, помисли си Мелиса и бързо отхвърли идеята. Не е възможно.

Моментът, който последва, беше изпълнен с колебание, но не продължи дълго, защото беше прекъснат от още едно съобщение.

Но всичко е наред, Мелиса. Не се тревожи. Аз заключих външната ти врата.

Мелиса не знаеше какво да направи. Дали да отговори? Да блокира ли номера? Да провери ли външната врата? Да се обади ли на полицията или на някой друг? Какво?

Дзън-дзън. Ново съобщение.

Хей, погледни.

Този път съобщението беше придружено от видеоклип, дълъг осем секунди.

Мелиса се поколеба само за част от секундата и после любопитството надделя. Тя почука с пръст върху прикрепения файл и видеоклипът тръгна. Отначало се видяха ключовете за дома ѝ, които висяха на ключалката откъм вътрешната страна на входната ѝ врата.

Секунда по-късно се появи ръка в ръкавица. Посегна към ключовете, превъртя ги в ключалката и после ги извади.

Какво става, мамка му? – измърмори Мелиса, но видеозаписът още не беше свършил. Камерата се насочи към кухнята ѝ и електронния часовник на плота, до купата с плодовете. Часът беше 02:24.

Очите на Мелиса се стрелнаха към горния ляв ъгъл на екрана на телефона ѝ – 02:38.

Преди четиринайсет минути. Това означава, че тя беше под душа, когато е бил заснет видеоклипът.

Точно преди записът да свърши, изпращачът прошепна нещо в микрофона, но не достатъчно силно, и Мелиса не разбра какво каза. Тя превъртя видеоклипа назад няколко секунди, увеличи звука на телефона и го доближи до ухото си, но пак не чу какво каза гласът.

Докато доближаваше телефона до ухото си, Мелиса леко изви глава надясно, по посока на вратата на спалнята, която беше оставила открената.

И тогава най-после осъзна, че не е сама в къщата.

Скрито в мрака на коридора, в пролуката между вратата на спалнята и рамката, тя съзря лице, което ѝ се усмихваше.